

POSTANOWIENIE

Dnia 5 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **M. K.** skazanego z art. 282 k.k.,
po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2024 r. w Izbie Karnej
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego
Warszawa-Praga w Warszawie z 15 czerwca 2023 r. sygn. akt VI Ka 590/21,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z 17 lutego 2021 r.
sygn. akt II K 642/17,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie wyrokiem z 15 czerwca 2023 r. sygn. VI Ka 590/21 utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z 17 lutego 2021 r. sygn. akt II K 642/17, którym M. K. został uznany za winnego tego, że: działając wspólnie i w porozumieniu z oznaczonymi osobami oraz z innym

ustalonym mężczyzną, którego sprawa została wyłączona do odrębnego rozpoznania, na zasadzie podziału ról w bliżej nieustalonym dniu w okresie od maja do czerwca 2011 r. w L. i W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemocą i groźbą zamachu na zdrowie oraz gwałtownego zamachu na mienie doprowadzili A. T. do rozporządzenia jego mieniem w kwocie około 18 000 – 21 000 złotych w ten sposób, że po podejściu do siedzącego w samochodzie marki P. A. T., który siedział na miejscu kierowcy i M. P. siedzącego na miejscu pasażera, po wyciągnięciu siłą A. T. z samochodu przez M. K. i przy asekuracji innego ustalonego mężczyzny, którego sprawa została wyłączona do odrębnego rozpoznania i G. R. , którzy stali obok i dawali wsparcie w wypadku ewentualnej bójki, T. Ś. zagroził A. T. pobiciem jego i M. P. , oraz zabranie pojazdu P. nr rej. W., które to groźby wzbudziły w zagrożonych uzasadnioną obawę spełnienia wymusili na A. T. , aby ten wydał im pieniądze w kwocie około 18 000 - 21 000 złotych i po przejechaniu do W. w pobliże Al. J. otrzymali wymienioną kwotę od M. P. , którą ten odebrał od żony A. T. R. B. , tj. czynu z art. 282 k.k., za który sąd skazał oskarżonego M. K. na karę 1 (jednego) roku i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł obrońca skazanego, zarzucając zaskarżonemu rozstrzygnięciu rażące naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, mianowicie:

1. art. 366 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 389 § 1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i w zw. z art. 440 k.p.k. poprzez niewłaściwe przeprowadzenie kontroli instancyjnej polegające na niejako iluzorycznym konwalidowaniu jednego z licznych uchybień Sądu Rejonowego w Legionowie, przy jednoczesnym nienależytym, nierzetelnym oraz pozbawionym wnikliwej analizy rozważeniu przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie argumentacji przedstawianej przez obrońcę M. K. w zakresie skali uchybień sądu I instancji, do jakich doszło jeszcze na etapie gromadzenia dowodów, polegających na nieprawidłowym przeprowadzeniu większości dowodów, co z kolei wywołało niemożność poddania ocenie pozostałych, a nadto braku

zmierzania przez Sąd Rejonowy w Legionowie do zadośćuczynienia zasadzie dążenia do wykrycia prawdy materialnej i ustalenia rzeczywistego przebiegu zdarzenia przypisanego M. K. ;

2. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i w zw. z art. 440 k.p.k. polegające na nieprawidłowym przeprowadzeniu kontroli instancyjnej oraz nienależytym, nierzetelnym oraz pozbawionym wnikliwej analizy rozważeniu przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie każdego z zarzutów zawartych w apelacji obrońcy, a także niekompleksowe ustosunkowanie się do argumentacji zawartej w jej uzasadnieniu
3. art. 366 k.p.k. w zw. z art. 370 § 1 k.p.k. i w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. polegające na nieprawidłowym i pobieżnym przeprowadzeniu dowodu z przesłuchania świadka G. K. , przejawiające się w utrudnieniu zadawania pytań przez obrońcę, co w efekcie skutkowało nierzetelną i prowizoryczną kontrolą odwoławczą.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie w zaskarżonej części i przekazanie temu sądowi sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej, sprzeciwiając się jednocześnie wstrzymaniu wykonania orzeczonej wobec skazanego kary pozbawienia wolności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podniesione w kasacji obrońcy zarzuty okazały się oczywiście bezzasadne, co skutkowało rozpoznaniem i oddaleniem kasacji przez Sąd Najwyższy jako oczywiście bezzasadnej w trybie wskazanym w przepisie art. 535 § 3 k.p.k.

Oczywista bezzasadność kasacji ma miejsce, gdy już pobieżna analiza podniesionych w niej zarzutów wskazuje, że są one nietrafne i nie mogą doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego rezultatu w postaci wzruszenia

zaskarżonego orzeczenia [*postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 1 lipca 2021 r. sygn. akt II KK 184/21*].

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych (*postanowienie SN z 24 listopada 2021 r. sygn. akt II KK 422/21*). Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ma ponawiać kontrolę odwoławczą. W postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy bada czy sąd odwoławczy (w realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie), w sposób rażąco naruszył wskazane przez autora kasacji przepisy.

Analiza zarzutów z pkt 1 i 2. kasacji obrońcy wraz z towarzyszącą im argumentacją na gruncie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, jak i przebiegu tego postępowania, nie potwierdza naruszeń, których zaistnienie podnosi skarżący. Co więcej, konstrukcja tych zarzutów, choć powierzchownie wskazuje na błędy w przeprowadzonej kontroli instancyjnej, w istocie stanowi polemikę i prezentację poglądów skarżącego co do oceny poszczególnych dowodów, a nadto zawiera powtórzenie zarzutów skierowanych uprzednio w apelacji pod adresem rozstrzygnięcia sądu *meriti*, w związku z ustalonym przez ów sąd stanem faktycznym, stanowiącym podstawę orzeczenia pierwszoinstancyjnego, który to stan został zbadany, zweryfikowany i uzupełniony na etapie postępowania odwoławczego w wyniku uznania zarzutu apelacyjnego.

W kontekście zarzutu z pkt 3. kasacji należy zauważyć, iż Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie obszernie, ale przede wszystkim rzetelnie odniósł się do sformułowanych przez obrońcę zarzutów naruszenia przepisów postępowania, co znajduje odzwierciedlenie w przebiegu postępowania odwoławczego, a mianowicie przeprowadzeniu przez sąd II instancji dowodu z przesłuchania G. K. w charakterze świadka oraz poddaniu ich wyczerpującej ocenie (s. 3 i s. 6-9 uzasadnienia wyroku), która w zestawieniu z całokształtem zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jawi się jako kompleksowa i

wnikliwa. Sama natomiast czynność przesłuchania świadka, jak wynika z protokołu rozprawy apelacyjnej przebiegła prawidłowo.

Odnosząc się do zagadnienia prawidłowości kontroli odwoławczej, na której została oparta cała kasacja, zauważyć należy, iż rozważania związane ze stanem faktycznym zawarte na s. 6-9 uzasadnienia wyroku są wyczerpujące.

Przedstawione przez sąd odwoławczy wnioski w kontekście przeprowadzonych oraz omówionych dowodów jawią się jako jednoznaczne, spójne i logiczne, a więc jako takie pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k. Sąd II instancji częściowo podzielił zarzuty podnoszone przez obrońcę M. K. w apelacji, poddał ocenie i poczynił własne rozważania dotyczące wyjaśnień T. Ś. (s. 7 uzasadnienia wyroku), wskazując na ich wartość dowodową i znaczenie dla ustalonego w sprawie stanu faktycznego oraz odniósł się do kwestii związanych z samą osobą tego świadka, a także do zarzutu nieprawidłowego przeprowadzenia przez sąd I instancji czynności procesowej w postaci odczytania wyjaśnień tego świadka i okoliczności związanych z jego przesłuchaniem (s. 8 uzasadnienia wyroku). Kontroli apelacyjnej poddane zostały także kwestie podniesione w zarzutach apelacyjnych dotyczących braku przeprowadzenia dowodu z zeznań R. B. W ocenie sądu odwoławczego dowód z przesłuchania tej osoby byłby nieprzydatny do stwierdzenia okoliczności wymuszenia rozbójniczego (s. 8 uzasadnienia wyroku).

W kontekście zarzutów i twierdzeń, o których mowa w kasacji skarżącego, Sąd Najwyższy przypomina, iż zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem związanym z zagadnieniem, którego dotyczą omawiane zarzuty kasacyjne, zaistnienie obrazy art. 433 § 2 k.p.k. może bowiem nastąpić wskutek braku rozważenia wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym. Wówczas takiemu naruszeniu towarzyszy inne, a mianowicie art. 457 § 3 k.p.k., tj., kiedy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji (*wyrok SN z 26 kwietnia 2023 r. sygn. akt V KK 428/22*). Wobec faktu, iż Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie rozpoznał przytoczone zarzuty oraz popełnił szerokie rozważania związane z ich oddaleniem

(i częściowym uznaniem) w sposób przedstawiony powyżej, a zatem w świetle przytoczonego stanowiska zawartego w orzecznictwie, nie sposób uznać zaskarżony kasacją wyrok za uchybiający standardom prowadzenia kontroli odwoławczej.

Mając na uwadze powyższe rozważania, orzeczono o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej, rozstrzygając o kosztach w myśl art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[J.J.]

[ał]